

מ"ת 51233/01/23 - מדינת ישראל- תביעות נגב נגד סקר דהבשה (עציר)-ויעוד חזותי

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 51233-01-23 מדינת ישראל נ' דהבשה(עציר)

בפני המבקשת	כבוד השופט יניב בן הרוש
נגד המשיב	מדינת ישראל- תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד שירה רוג
	סקר דהבשה (עציר)-ויעוד חזותי ע"י ב"כ עו"ד אורי דיגי

החלטה

רקע

1. לפני בקשה להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים בכתב אישום המייחס למשיב ביצוע עבירות **הכשלת שוטר במילוי תפקידו** לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, **נהיגה ללא רישיון - מעולם לא הוציא - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה** (נוסח חדש) תשכ"א-1961, **נהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת בטוח רכב מנועי** (נוסח חדש) תש"ל-1970, **והחזקת סמים לצריכה עצמית - עבירה לפי סעיף 7(א)+7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים** (נוסח חדש) תשל"ג-1973.

2. על פי עובדות כתב האישום, 13.1.23 נהג הנאשם ברכב שמספרו 51-673-75. השוטר חי הבחין ברכב המשיב והורה לצוות שוטרים לחסום את רכב המשיב. הנאשם הבחין בשוטרים והחל להאיץ את מהירות הרכב ונהג לתוך שכונה 28, שם ירד המשיב ואדם הרכב שהיה ברכב ונכנס לבית מספר 43, שם התחבא מאחורי דלת בחצר הבית. הנאשם נהג ללא רישיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח. באותו מעמד החזיק ברכבו סם מסוג קנבוס במשקל 5 גרם.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המשיב 2 חלק על קיומן של ראיות לכאורה. טען כי השוטר חי אינו עד זיהוי בתיק משום שהמידע לגבי זהות המשיב נבע אצלו לא מזיהוי המשיב בזמן ביצוע העבירות אלא ממידע מודיעיני שהועבר אליו. העד היחיד ששמר על קשר עין הוא נתנאל. אלא שמדובר בזיהוי רגעי, בחשיכה, מרחוק. ולכן לא ניתן לתת לו משקל רב. הדברים מקבלים משנה תוקף משזיהה את המשיב בהמשך, בעודו עצור, נתון שיש בו לפגום באותנטיות הזיהוי. ציין כי למשיב אח תאום שעוסק בפשע.

4. ב"כ המאשימה הפנה לחומר החקירה, ובעיקר לעדות השוטר נתנאל ממנה עולה כי זיהה את המשיב. עוד עמוד 1

הפנה לגרסת המשיב. וכן ציין את המעיל הירוק שנמצא בזירה.

דין

5. בתיק שבפני אין מחלוקת כי האירוע המתואר בכתב האישום התרחש (ע' 4 ש' 23 לפרוטוקול). המחלוקת היחידה היא לגבי זהות נהג הרכב - בין אם המשיב ובין אם לאו.

6. הראיה המרכזית כנגד המשיב היא עדות הזיהוי של השוטר נתנאל הרון.

א. בדו"ח הפעולה מיום 13.1.23 ציין נתנאל כי הבחין בחשוד יוצא מרכב 51-673-75 כשהוא לבוש מעיל ירוק. החשוד טיפס על חומה לכיוון בית 43. ואז החשוד הסתכל לאחור וחיך ונתנאל זיהה את פניו של החשוד. נתנאל קפץ אחריו אך לא מצא אותו, ובסמוך לאחר מכן, שמע את השוטר חי צועק לעברו שהוא עצר את החשוד. אז הבחין נתנאל בחשוד וזיהה אותו כמי שיצא מרכב 51-673-75 וטיפס על החומה. תיאר את התנגדותו האלימה של המשיב למעצרו.

ב. בחקירתו מיום 18.1.23 הוסיף נתנאל מספר פרטים הקשורים בזיהוי המשיב. ראשית, הבהיר שאינו מכיר את המשיב היכרות מוקדמת. שנית, ציין כי הזיהוי של המשיב, בעוד המשיב מטפס על החומה היא ממרחק 5-6 מטרים, כשתאורת חצר במקום ועמד על כך שהזיהוי היה ברמת וודאות של 100%.

ג. משאלו הם פני הדברים, הרי שדי בראיית זיהוי זו כדי לקבוע קיומן של ראיות לכאורה. זאת משום שהלכה היא כי בבחינת התשתית הראייתית בהליכי מעצר בית המשפט לא יידרש לטענות הנוגעות למהימנות או למשקל. ראו למשל בש"פ 1385/15 **כהן נ' מדינת ישראל**. על כן רק במקרים חריגים ייתן בית המשפט דעתו לטענות לגבי מהימנות העדים כאשר: "**חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פירוט מהותיות המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית**" ראו למשל בש"פ 9896/16 **מחיסן נ' מדינת ישראל**.

ד. על אף שזו אינה העת לדון במשקל הזיהוי, אציין כי השוטר נתנאל מסר בחקירתו כי זיהה את המשיב ברמת וודאות של 100%. והכל בזמן שמדובר בשוטר, אשר על פניו הינו עד אובייקטיבי שחזקת התקינות פועלת לזכותו.

ה. הדברים האמורים לעיל נכונים ביתר שאת, בנסיבות בהן הזיהוי בוצע ממרחק קצר של 5 עד 6 מטרים, לאורה של תאורת חצר, נתונים שיש בהם כדי להפחית סיכוי לטעות. עוד יש לזכור כי קיים פער זמנים קצר מאוד בין מעמד קליטת תווי פניו של המשיב על ידי השוטר נתנאל לבין מעמד הזיהוי. בכך יש להבטיח כי תווי פניו של המשיב עדיין היו טריים בזיכרונו של השוטר נתנאל.

ו. אכן, כשהשוטר נתנאל הבחין במשיב לאחר שזה ברח ממנו, השוטר חי ניסה לעצור את המשיב. ולשיטת ב"כ המשיב יש בכך כדי לזהם את הזיהוי. אך השאלה אם יש בכך כדי להפחית ממשקלו של הזיהוי, או לזהמו, שמורה להליך העיקרי. כך או אחרת, יש לזכור כי מדובר בזיהוי אותנטי בלתי נמנע שבוצע בזירת עבירה, ולא בהפגשה מתוכננת.

7. מעבר לזיהוי המשיב בידי השוטר נתנאל מצאתי לציין מספר ראיות נוספות שמחזקות את כוחו הראייתי של

הזיהוי ואף מפחיתות את החשש לטעות בזיהוי.

א. המשיב נתפס בעודו מתחבא מאחורי דלת בחצר בית שאינו שלו. נתון זה כשלעצמו מגביר את החשד כנגד המשיב, משום שעל פני הדברים לאדם חף מפשע אין שום סיבה להתחבא מאחורי דלת.

ב. המשיב נתפס בחצר של בית שאינו שלו או של אדם אחר הקשור אליו. בעל הבית מכחיש כל היכרות או קשר עם המשיב. בכך יש כדי לשלול נוכחות תמימה במקום, משום שהמשיב לא שהה במקום בו נתפס בהתאם להרשאת בעל המקום.

ג. המשיב נתפס זמן קצר ביותר ובמרחק קצר ביותר מהמקום בו נצפה לראשונה על ידי נתנאל, ובכך יש כדי להפחית את הטעות לזיהוי. נוכחות המשיב בקרבת זמן ומקום מחזקת את הזיהוי של השוטר נתנאל. לא כל שכן משנמצא כאמור לעיל, בחצר בית של אדם זר שאינו מכיר בעודו מתחבא מאחורי דלת.

ד. המשיב מסר בחקירתו כי שהה בחצר, שהינה לטענתו שטח נטוש, ועישן סמים עם חברים. אלא שבעל הבית שבחצרו נמצא המשיב, מר גאזי אלעביד שלל כל היכרות עם המשיב בחקירתו מיום 18.1.23 ואף שלל את טענת המשיב כי מדובר בשטח נטוש ומסר שמדובר בחצר ביתו, בה משחקים ילדיו. המשיב אף לא ציין מי הם אותם חברים עמם עישן, ואף לא הצביע על אינדיקציות לעישון בחצר הבית.

ה. הרכב שמספרו 51-673-75 שנצפה בעודו נמלט משוטרים ובהמשך נמלטו ממנו שני חשודים, הינו רכב הרשום על שם אשתו של המשיב. זאת כפי שאישר המשיב בחקירתו מיום 14.1.23. נתון זה, מחזק את הראיות נגד המשיב, משום שיש קשר קרוב בין הרכב לבין המשיב. הדברים נכונים ביתר שאת, שעה שהמשיב מאשר בחקירתו שישב ברכב זה בבוקר יום האירוע ועישן סמים.

8. הנה כי כן זיהוי של השוטר נתנאל לא בוצע בחלל ריק, משום שקיימות מספר ראיות שמעניקות משנה תוקף לזיהוי ואף מפחיתות את הסיכוי לטעות.

9. בסיכומי של דבר, אני קובע קיומן של ראיות לכאורה נגד המשיב.

עילת מעצר

10. המשיב ברח משוטרים ועשה כן, בטבורה של שכונת מגורים והכל בזמן שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה. מעשים אלו מלמדים על עילת מעצר של מסוכנות כלפי משתמשי הדרך.

11. לא אוכל לקבל את טענת הסנגור כי מדובר בעבירות קלות שאינן מצדיקות מעצר. בריחה משוטרים תוך האצת מהירות בתוך שכונת מגורים, בזמן שהמשיב לא הוציא רישיון נהיגה מעולם, מלמדת על מסוכנות והיעדר מורא מפני החוק. עבירת הנהיגה ללא רישיון אינה עבירה קלה כלל ועיקר, כאשר מדובר בנסיבות של אדם שמעולם לא הוציא רישיון. לא בכדי הבחין המחוקק בין אלו שמעולם לא הוציאו רישיון שאז ניתן לגזור עליהם עונש של עד שנתיים מאסר לבין אלו שלא חידשו רישיון. הדברים נכונים ביתר שאת, שעה שמדובר במי שנמצא נוהג מספר פעמים מבלי שהוציא רישיון מעולם. ראו למשל רע"פ 8013/13 **מסעוד נ' מדינת ישראל**, ורע"פ

7810/16 ירון לוי נ' מדינת ישראל שם התייחס בית המשפט לחומרת עבירה זו ועל הצורך בעונשי מאסר בפועל בעניינים של עבריינים חוזרים וקבע בין השאר: "רחמנות יתרה כלפיו, כמוה כהתאכזרות אל הולכי רגל תמימי-דרך אל שאר המשתמשים בכביש, אין הצדקה לחשפם לחשפם לסכנת נפשות".

12. לא אוכל להתעלם מכך שכבישי הדרום הפכו הפקר מזה זמן מה. מדובר בתופעה קשה שהינה בבחינת מכת אזור. אכן, כפי שנקבע בדנ"פ 2316/95 **גנימאת נ' מדינת ישראל**, מכת מדינה כשלעצמה לא מעמידה עילת מעצר, אך וודאי שהיא יכולה להוות שיקול בין שיקולים אחרים לעניין העמדתה של עילת מעצר. בענייננו, מצאתי כי יש בנתון זה לחזק את עילת המעצר, אשר עומדת על אדנים מוצקים אחרים ממילא.

13. ייתכן ולו היה מדובר במי שמבצע מעשים אלו פעם ראשונה בחייו, ניתן היה לבחון חלופת מעצר כבר עתה. אך אלו לא פני הדברים. המשיב הורשע בשנת 2015 בעבירת נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא, ובאותה הזדמנות בית המשפט הטיל עליו עונש פסילה וקנס. המשיב לא למד את הלקח ושב וביצע את אותה עבירה והורשע בשנית בשנת 2019. אז הוטל עליו עונש מאסר למשך 6 חודשים. ואם בכל אלו לא די הרי שכנגד המשיב הוגש כתב אישום בגין עבירה דומה, ממש לאחרונה, במסגרת תיק בית משפט 3378-12-22. ללמדנו, שהמשיב לא מורתע מפני רשויות אכיפת החוק ועושה דין לעצמו תוך סיכון משתמשי הדרך פעם אחר פעם.

14. לכך יש להוסיף כי המשיב הינו עבריין פלילי רציוויסט, בעל עבר פלילי מכביד במגוון רב של עבירות. המשיב הורשע בעבר בעבירה של סיכון חיי אדם ונדון למאסר ממושך. המשיב הורשע במספר עבירות נגד שוטרים, ואף הורשע בשלל עבירות אלימות ורכוש נוספות.

15. זאת ועוד, קיים קושי רב לתת אמון במשיב. הלכה היא כי: "**האמון שנותן בית המשפט בנאשם שיקיים את התחייבויותיו הינו הנדבך הראשון בלעדיו אין בהחלטה לשחרר נאשם בתנאים מגבילים או לעצור באיזוק אלקטרוני**". ראו למשל בש"פ 1903/18 **מרואני נ' מדינת ישראל**. בשלב זה לא אוכל לתת אמון במשיב ממספר טעמים. ראשית, המשיב הורשע בשלוש הזדמנויות שונות בעבירת הפרת הוראה חוקית, נתון שמלמד על קושי מהותי מצד המשיב לקיים אחר הוראות בית משפט. על כן, אין סיבה להניח כי ישמור עתה על תנאי מעצר בית ככל שישוחרר. שנית, המשיב ביצע עבירות דומות בעבר והוטלו עליו עונשי מאסר ובאלו לא היה די כדי להרתיעו, כמו כן המשיב אף ביצע עבירות על אף שמאסרים מותנים ריחפו מעל ראשו. על כן נראה כי המשיב אינו בר הרתעה ואם ישוחרר ישוב ויפשע. שלישית, התנהגות המשיב עת ברח מהשוטרים וגרסת המשיב במשטרה, מקשים אף הם על היכולת ליתן בו אמון.

16. משקבעתי כי קיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות וכי אין באפשרותי לתת אמון במשיב, הרי שהמשיב אינו עובר, לעת הזו, את המבחן הראשון במבחן הדו-שלבי. ובעניין זה ראו למשל בש"פ 27/15 **יונס נ' מדינת ישראל**.

17. ודוק, אין לשלול על הסף אפשרות כי ניתן יהיה להורות על מעצר המשיב באיזוק אלקטרוני בבוא העת, אך לשם כך יש צורך בהתרשמות שירות המבחן מן המסוכנות הנשקפת מפני המשיב והאפשרות לאיין אותה באמצעות איזוק אלקטרוני. יודגש, כי ממילא מחויב בית המשפט, בהתאם להוראת סעיף 22ג(ב)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996, לזמן תסקיר טרם בחינת אפשרות למעצר באיזוק אלקטרוני בעניינו של המשיב, לאור כך שריצה מאסרים קודמים.

18. נוכח כך, וככל שתינתן הסכמת המשיב אשקול זימון תסקיר מאת שירות המבחן.

ניתנה היום, כ"א שבט תשפ"ג, 12 פברואר 2023,
במעמד הצדדים.